

De pers over ENTER (REBOUND I):

‘Willem Asman was al nooit vies van internationale intriges, maar in *Enter* trekt de thrillerauteur helemaal alle registers open. *Enter* is het geslaagde eerste deel van wat een trilogie onder de noemer REBOUND gaat worden. Asman vertelt het razend spannende verhaal met vaart. Continu wordt de lezer op het verkeerde been gezet, de plotwendingen zijn niet van de lucht. De auteur werd al eens voor de Gouden Strop genomineerd, met dit boek komt de hoofdprijs ongetwijfeld weer wat dichterbij.’ – *de Volkskrant*

‘Asman bewijst met de REBOUND-serie opnieuw dat hij tot de absolute top van de Nederlandstalige thrillerschrijvers behoort.’ – Elvin Post

‘*Enter* is het eerste deel van een trilogie. Dat is goed nieuws want dit boek is goed. Nee niet on-Nederlands goed, die uitdrukking bestaat niet meer, gewoon ontzettend, ontzettend goed!’
– Remco Houtepen, Libris boekhandel Venstra, Amstelveen

‘Via verschillende invalshoeken geeft Asman een mooi beeld van wat het betekent een nieuwe identiteit te krijgen en een nieuw leven te beginnen in een vreemd land, zonder enig contact met je verleden. *Enter* is een thriller met internationale allure. Wij wachten met spanning op deel II en III!’ – *VN's Detective & Thrillergids*

‘Achter elk geheim zit nog een geheim. Daarachter zit een leugen. En daarachter zit een waarheid die je niet wilt kennen.’ – Charles den Tex

‘Heerlijk boek dat smaakt naar meer! Gelukkig komen er nog twee delen.’ – Mabel van Zijl, boekhandel Veenendaal, Amersfoort

‘Asman maakt er een verhaal van dat je achter elkaar wilt uitlezen. Zijn grote kracht is zijn vermogen om levensechte karakters te schetsen.’
– *De Gooi- en Eemlander*

‘*Enter* is een heerlijke thriller. Asmans vaardige brein stopte de reis vol spannende gebeurtenissen, bijzondere wendingen en prettige puzzelstukjes.’ – *Hebban*

Van Willem Asman verscheen eveneens

De Cassandra Paradox

Britannica

Wondermans eindspel

Koninginnedag

Enter - REBOUND I

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Willem Asman

ERROR

REBOUND 2

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3853 3

© 2017 Willem Asman

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Lyn Randle / Trevillion Images

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Cor Verkleij (1940-2010)

I

JOSIE, DRIE DAGEN VOOR GARS HERDENKINGSDIENST,
THUIS,
AMSTERDAM-DIEMEN, NL

Het is een doodgewone doordeweekse ochtend in Diemen.

Over vijf minuten, exact op het hoogtepunt van de dagelijkse huzarenklus om de tweeling op tijd op school te krijgen, zal de deurbel gaan.

Maar nu is alles nog oké.

Hectisch, maar oké.

Josie staat in de keuken in haar rok en beha, ze spoelt twee appels af onder de kraan. Op de strijkplank achter haar staat het strijkijzer op te warmen.

‘Mam, de tv doet het nog steeds niet,’ roept Sem vanuit de voorkamer.

‘Kijk anders een dvd’tje,’ roept Josie. Geen tv, geen internet, ook vanochtend knipperden alle lampjes op het modem en de mediabox alarmerend rood. Trouwens ook geen bereik op haar smartphone – nooit geweten dat die dingen iets met elkaar te maken hebben.

Josie draait de kraan dicht, legt de appels opzij, pakt een handdoek. Terwijl ze haar handen droogt, zet ze een pas de gang in. ‘Sas?’ roept ze langs de trapleuning naar boven. Als altijd is haar dochter ’s morgens niet vooruit te branden.

‘Bijna klaar,’ klinkt het van boven.

‘Nu!’ Dat ‘bijna klaar’ van Sas kent ze. De kinderen zitten inmiddels in groep vier van de basisschool, de regels worden strenger. Allebei hebben ze deze maand al twee aantekeningen wegens

te laat komen. Bij de derde volgt een verplicht oudergesprek waar Josie niet op zit te wachten, en Oz al helemaal niet.

Met enige schrik herinnert Josie zich dat de achterband van Sems fiets gistermiddag opnieuw aan de zachte kant leek – met enige schrik en enige irritatie, want Oz had beloofd ernaar te zullen kijken.

Dat is het moment waarop de deurbel gaat.

Josie kijkt op de klok. Wie kan dat zijn? ‘Ik kom eraan.’ Ze grist haar ongestreken overhemd van de strijkplank en steekt haar armen in de mouwen. Als ze de trap passeert, roept ze: ‘Sas!’

Sem is haar voor, uiteraard. ‘Ik ben er al.’

‘Wie is daar?’ roept haar dochter.

‘Twee mannen,’ zegt Sem.

Josie duwt hem zachtjes opzij, zodat ook zij door het spionnetje kan kijken. Twee mannen in burger. Beiden houden ze hun legitimatie omhoog. De AIVD.

‘Mam?’ Sem pakt haar hand. ‘Wie zijn dat?’

Josie knoopt met trillende vingers haar overhemd dicht. Opnieuw gaat de bel. ‘Ja, ja,’ mompelt ze. Ze opent de voordeur.

‘Goedemorgen, mevrouw. Mijn naam is De Vries, dit is mijn collega Pieterse.’

Als De Vries zijn legitimatie wegsteekt in zijn binnenzak, ziet Josie de leren band van zijn schouderholster.

‘Wat is er aan de hand?’ Haar stem klinkt onvast.

Pieterse, de linkse AIVD’er, is ouder, groter. Hij spiedt links en rechts de straat af, alsof hij elk moment onraad verwacht. Een draadje loopt van zijn kraag naar een luidsprekertje in zijn oor. Half op de stoep staat een zwarte minivan met draaiende motor, alarmlichten aan, de portieren aan deze zijde geopend.

‘Gaat dit over het verdachte busje bij het schoolplein?’ vraagt Josie. Alle ouders waren per brief geïnformeerd over ‘de geruchten’, een halfbakken poging van het schoolbestuur om de gemoe-deren te kalmeren. Logischerwijs zagen sindsdien alle kinderen verdachte busjes. Een paar dagen later stond er een hier verderop in de straat. Josie had 112 gebeld. Nauwelijks had ze haar zorgen geuit, of het busje vertrok. Maar dat was vorige week.

‘Nee, mevrouw,’ zegt De Vries. ‘Dit gaat niet over het busje bij het schoolplein.’ Hij werpt een bezorgde blik op Sem. ‘We hebben geprobeerd u te bereiken, maar het lijkt erop dat er iets mis is met uw telefoon.’

‘Er is een storing,’ zegt Josie. ‘Is er iets met Oz?’ Oz zit in het buitenland voor zijn werk. Hij had allang terug moeten zijn. Maar het liep anders. Zoals het bij Oz vaker anders loopt.

‘Mam?’ klinkt de stem van Sas.

Josie werpt een blik over haar schouder. Haar dochter staat halverwege de trap. Haren nog ongekamd, in een spijkerbroek die Josie al in de wasmand had gegooid. Erboven haar pyjamajasje, eronder twee verschillende sokken.

‘Even naar boven, jongens,’ zegt Josie. Ze klapt in haar handen.

‘Maar mam,’ protesteert Sem.

‘Is er iets met papa?’ vraagt Sas.

Als Josie haar vriendinnen mag geloven, en de bladen, is ze te goed van vertrouwen. Een man die als hij wordt gebeld steevast wegloopt om buiten gehoorsafstand pas op te nemen? Wiens zakenreizen zich altijd onverwachts aandienen en onverwachts uitlopen?

‘Nu even geen vragen, jongens. Naar boven. Hup.’

Daar gaan ze, met tegenzin. Straks zitten ze samen om het hoekje te luisteren, weet Josie. ‘En kam je haren, Sas.’

En natuurlijk memoreren haar vriendinnen dan het verhaal van die man die er twee levens op nahield, twee gezinnen, twee vrouwen, kinderen bij allebei. Die jarenlang zijn goddelijke gang kon gaan, tot hij een auto-ongeluk kreeg, in het ziekenhuis belandde, en het dubbelleven werd ontdekt.

Maar zo achterdochtig wil Josie niet door het leven gaan. Elk piepje van zijn gsm wantrouwen, elk dinertje dat uitloopt, elke extra overnachting? Hoe zwijgzaam Oz ook is over zijn werk en over zijn verleden, alsof hij een groot en vreselijk geheim met zich meedraagt. Maar vandaag, plotseling is ze er zeker van, is de dag waarop ze de rekening voor haar naïviteit krijgt gepresenteerd.

‘Uw man heeft u niet verteld wat de bedoeling is?’ De Vries kantelt zijn hoofd en vouwt zijn handen voor zijn buik. Als een dominee, denkt Josie afwezig. De zalvende houding van de boodschapper, de brenger van slecht nieuws. Het slechtste.

‘Wat is er met mijn man?’

‘Wij komen u halen, mevrouw, u en de kinderen. We hebben instructies. Er is een ongeluk gebeurd.’

Haar hart slaat een slag over, haar knieën knikken.

‘Een privéliegtuigje is tegen een berghelling gevlogen, mevrouw, in zwaar weer. Ongeveer tweehonderd kilometer ten noordoosten van Quito, in Ecuador. Uw man wordt vermist. Het is onherbergzaam terrein, moeilijk begaanbaar voor de hulpdiensten.’

Ecuador? Dat is onmogelijk. ‘Dat moet een vergissing zijn.’ Want Oz is aan het werk in de Verenigde Staten. Hij zei dat hij achter een belangrijke cliënt aan zit die hem telkens ontglipt.

‘Wij hebben reden om aan te nemen dat het om een aanslag gaat.’

Een donkere wolk vormt zich in haar hoofd. Een diepe brom in haar oren overstemt elke logische gedachte. Gelooft ze dat dit werkelijk gebeurt?

Ze moet Oz bellen, nu meteen. Het idee is belachelijk, maar het is het enige wat haar nu te binnen schiet.

‘We zijn hier om u en de kinderen in veiligheid te brengen. Het draaiboek is in werking getreden. We hebben geen tijd te verliezen, mevrouw.’ De Vries komt een stap dichterbij. ‘U weet toch van het werk van uw man?’

Oz bellen, hij zal weten wat te doen. Ze slaat haar hand voor haar mond, de tranen schieten haar in de ogen. De waarheid dringt door. Oz vermist, een vliegtuigongeluk. Oz dood, een aanslag.

‘Pakt u wat spulletjes, mevrouw. Wat kleren, een toilettas, voor u en de kinderen.’

‘Nog vijf minuten,’ zegt Pieterse. Zonder om te kijken steekt hij zijn hand op, met de vingers gespreid.

Daar staan ze, op een doodgewone doordeweekse ochtend in

Diemen, die begon zoals altijd, maar die allang niet meer doodgewoon is. In de hal, onder aan de trap.

‘U moet nu echt voortmaken, mevrouw.’ Hij heeft haar bij de elleboog gepakt, duwt haar, spoort haar aan. ‘Het is voor uw veiligheid en die van de kinderen.’

Even grijpt ze het deurkozijn, het lijkt alsof het huis begint te bewegen.

‘Mam?’

De stem van Sem haalt haar terug naar het hier en nu. Ze komt in actie, springt de trap op, de tweeling tegemoet.

‘Mam?’

‘Is papa dood?’

Ze slaat haar armen om ze heen. ‘Snel, jongens, spulletjes pakken, we gaan met de politie mee.’

#

De zon komt op boven Watauga Lake, Cherokee National Forest.

Tussen het geblakerde puin zoeken ze naar overblijfselen. Ze redden nog wat foto’s die in de verwoestende vlammenzee gespaard zijn gebleven, een boek, een ijzeren kistje met breispullen. Tom Warner heeft zijn rode pick-up opgehaald, ze leggen de memorabilia in de achterbak.

Oz probeert ondertussen voortdurend Josie te bereiken.

‘En?’ vraagt Tyler.

‘Nog steeds niets,’ zegt Oz. ‘Thuis niet, mobiel niet.’

Tyler ziet hem tobben. Zijn zorgen nemen zichtbaar toe, nu het in Nederland al enige uren dag is.

Tom Warner vertrekt. Na de bijna gewijde stilte op de rampplek is het lawaai van zijn oude pick-up oorverdovend. Door de rook die uit zijn uitlaat slaat, een dikke blauwe walm, wandelen Tyler en Oz naar hun huurwagens.

‘Ik neem hier afscheid,’ zegt Oz.

‘Je gaat naar Josie?’ Ze begrijpt het, maar schrikt. ‘Het komt vast goed. REBOUND let op haar en de kinderen, toch?’

Hoewel hij het Tyler nog geen kwartier geleden heeft verzekerd, ontwijkt Oz nu haar blik.

‘Ze doen wat ze kunnen,’ zegt hij. ‘Daar moeten we op vertrouwen.’

Het klinkt vermoeid, de regel versleten.

OZ, TWEE DAGEN VOOR GARS HERDENKINGSDIENST,
 THUIS,
 AMSTERDAM-DIEMEN, NL

Iets na middernacht parkeert Oz aan het begin van hun woonerf.

Hij stapt uit, loopt de verlaten straat in. Na acht uur 's avonds kun je, aldus Josie, in Diemen-Noord een kanon afschieten. Ergens blaft een hond, verderop zoemt verkeer over de ringweg.

Aan de overkant staat een grote grijze bestelwagen van een schildersbedrijf, met Pools kenteken. De antenne – als geknakt door een vandaal, een baldadige fietser met een slok op – is in een rechte hoek gebogen. Door de voorruit ziet Oz werkhandschoenen, een poetsdoek, afval, nergens papieren.

Straatlantaarns verlichten piramides condens. Oz, geheel in het zwart gekleed, een schim, slaat rechts af naar het pad langs de sloot dat leidt naar de achtertuinen. Nergens staan steigers, nergens zijn sporen zichtbaar van schilderwerkzaamheden.

Ter hoogte van hun huis luistert hij. Captain Jack Sparrow, hun poes, maakt zich steevast uit de voeten zodra hij merkt dat Oz in aantocht is. Maar ditmaal kleppert het kattenluikje niet.

Het tuinhok sluit geluidloos, hij houdt de scharnieren goed geolied. De sensoren van de buitenlampen reageren pas binnen een straal van zeven meter van de pui. De gordijnen aan de achterzijde van het huis op de eerste verdieping, de slaapkamers van Sem en Sas, zijn niet gesloten.

Met enkele grote passen is hij bij de achterdeur, zijn ogen tot spleetjes geknepen om te voorkomen dat het helwitte licht van de schijnwerpers hem verblindt, de huissleutels al uit zijn zak.

Binnen bekijkt hij meteen de linkerbovenhoek van het whiteboard in de keuken. De plek waar Josie trouw noteert waar ze heen zijn, sinds Oz haar zo vriendelijk als hij kon vertelde hoe belangrijk het voor hem is dat te weten, is leeg. De vorige keer stond er met blauwe marker FLIP ♡. Toen waren ze bij Josies broer, de suikeroom van Sem en Sas, in Noordwijk.

In de gang onder het prikbord staan de kaplaarsjes van de kinderen, aan de kapstok hangen hun jassen en mutsen. Speelgoed slingert overal. In de voorkamer knipperen de storingslampjes van het modem en de mediabox.

Op de trap stapt hij zonder nadenken over de krakende trede heen. Alle deuren op de overloop staan open. Het huis is leeg.

Captain Jack Sparrow ligt aan het voeteneinde van hun bed en wordt volkomen verrast. Hij blaast als Oz plotseling in de kamer opduikt, zet een hoge rug op, en weet niet hoe snel hij zich uit de voeten moet maken. Zijn nagels krassen wild op de houten vloer van de overloop.

Oz inspecteert de kledingkasten; die van Josie, die in de kinderkamers. Is er iets weg? Pas in de badkamer weet hij het zeker: zijn tandenborstel steekt eenzaam uit de beker op de wastafel.

Zijn werkkamer op zolder lijkt onaangeroerd. Alles op zijn plek, tot de haar op de bovenste la van zijn bureau aan toe.

Weer beneden knielt hij in de voorkamer bij het televisiemeubel in de hoek. Hij trekt de mediabox en het modem naar voren zodat hij bij de snoeren kan. Hij volgt de coaxkabel naar de wandcontactdoos. Het miniatuurzendertje is nauwelijks te zien.

Tegen de plint ligt een vergeten roze Engels dropje.

Oz, op zijn hurken, kijkt over de vensterbank de lege straat in. Binnen een straal van tweehonderd meter moet een ontvanger staan, een steunzender. De Poolse bestelwagen met de geknakte antenne?

Routine neemt het over. Via de tussendeur komt hij in de garage. De tl-balk knippert aan. Aan het vuil op de vloer onder zijn werkbank en het stof en zaagsel boven op de zware gereedschapskist te zien, is de vloerkluis onaangeroerd. Oz schuift de kist opzij, opent het luik, toetst de code in. Hij controleert de inhoud

van de kleine rugzak; de paspoorten, het cashgeld, de creditcards, de goedkope prepaid-gsm's, zijn Glock, de patroonhouders.

Zijn smartphone broemt.

Voordat hij in de Verenigde Staten op het vliegtuig naar Nederland stapte, heeft Oz REBOUND gevraagd een *fast 360* uit te voeren op zijn gezin. Een fast 360 is een routinecontrole: wat valt op in de omgeving van huis, werk, school, familie. Wat komt er binnen aan internet- en telefoonverkeer, wat gaat er naar buiten.

Sinds hij op Schiphol is geland, krijgt hij elk halfuur een tekstbericht van CENTRAL. Waar hij blijft. Dat ze hem verwachten in het REBOUND-safehouse in Amsterdam.

Elk halfuur rept CENTRAL met geen woord over zijn gezin.

Kan REBOUND hierbij betrokken zijn? Hebben ze Josie en de kinderen geëvacueerd om ze te beschermen? Zonder het Oz te vertellen?

Waarschijnlijker is dat Josie hem na al die tijd dan toch heeft verlaten. Om één leugen, één uitvlucht, één gebroken belofte te veel.

Nog geen twintig minuten na zijn aankomst in de woning is hij terug in de achtertuin. De schijnwerpers schieten aan, maar Oz is nauwelijks een seconde zichtbaar.

Terug in de auto zet hij een van de prepaidtoestellen in elkaar, terwijl hij langzaam langs de Poolse bestelbus rijdt en het kenteken onthoudt.

De nummers van Flip zijn tijdelijk niet bereikbaar, zowel thuis als mobiel geen gehoor.

Oz geeft gas, rijdt richting de ringweg. Op schoot demonteert hij zijn REBOUND-smartphone.

#

Iets meer dan vierhonderd kilometer ten zuidoosten van Amsterdam-Diemen ontwaakt Josie met een schok uit een diepe slaap.

Ze ligt onder een deken. Op een bank. In een rijdende auto. Door een raam ziet ze een dorpje, bomen en huizen flitsen voor-

bij in de oranje gloed van de straatverlichting. In haar mond heeft ze een rare plasticsmaak en haar tong voelt stug, gezwollen.

Oz vermist, een ongeluk of een aanslag, ze moesten weg, schiet het door haar heen.

Ze doet een poging om overeind te komen en te zien waar de kinderen zijn, maar haar lichaam gehoorzaamt niet. Haar armen en benen voelen zwaar, haar ledematen lijken gevuld met lood, haar oogleden vastgelijmd. Het voelt als wagenziek, maar dan vele malen erger.

Als ze probeert te roepen, komt er geen geluid. Haar ogen vallen weer dicht. Slapen moet ze, de vermoeidheid is overweldigend. ‘Sem? Sas?’ zegt ze, maar het is niet meer dan een fluistering.

Haar hand voelt iets. Ze weet haar hoofd een stukje te draaien en ziet haar vingers slap op het hengsel van de grote sporttas die ze heeft ingepakt. Hij staat tussen de banken in. Dan ziet ze goddank de kinderen. Ze liggen op de andere bank te slapen. Sem rechts, Sas links met Brom in haar armen. Door de opluchting – de kinderen zijn veilig – slaat de moeheid opnieuw toe.

Josie, haar ogen weer gesloten, herinnert zich de grote AIVD’er die haar de trap op volgde en haar aanspoorde haast te maken.

‘Waar gaan we naartoe?’ had ze hem gevraagd, terwijl ze lukraak ondergoed, een spijkerbroek, een trui uit de kast griste.

‘Naar een veilige plek.’

‘Voor hoelang?’

‘Zo lang als nodig is, mevrouw. Ik moet u nu echt vragen voort te maken.’ Hij keek uit het raam, spiedde de tuinen in.

In de kinderkamers opende Josie lades, pakte kleren, pyjama’s, warme sokken, een voorleesboek, en Brom, Sas’ slaapbeer. In de badkamer stopte ze shampoo, zeep en de tandenborstels in een toilettaas.

Weer beneden moest ze haar telefoon inleveren.

Ze herinnert zich hun eerste stop, op een parkeerplaats bij een benzinstation even over de grens bij Babberich. Om de benen te strekken, iets te eten en te drinken. Daar werden de agenten afgelost.

Josie en de kinderen werden geacht over te stappen in een geblindeerde blauwe Volkswagenbus met Duits kenteken. Nieuwe agenten, ook deze in burger. Ze spraken Engels met een zwaar accent. Maar net als de AIVD'ers hadden ook zij geen antwoorden op Josies vragen.

Daar, op die parkeerplaats, had Josie besloten dat er iets heel anders aan de hand was.

Ze had Sem en Sas meegenomen naar de shop bij het tankstation, en ze in de toiletten geparkeerd. Zelf was ze koortsachtig, maar zo onopvallend mogelijk op zoek gegaan naar een telefoon.

Uiteraard was haar plannetje doorzien. Nog voor ze iets had kunnen ondernemen, liep de tweeling alweer richting het busje, aan de hand van een van de Duitse agenten.

Ze had kunnen gillen. Ze had meer stampij kunnen maken. Maar ze koos voor de kinderen.

De agent keek haar strak aan, zijn armen ogenschijnlijk beschermend om Sem en Sas heen, de dreiging voelbaar, toen Josie gedwee weer instapte.

Ze kregen broodjes. En flesjes bronwater.

Dat was rond een uur of elf vanmorgen.

En nu was het nacht.

De ontbrekende uren zijn een duistere, woelige roes – en in die roes zinkt ze nu weer weg. Ze wil niet, maar ze kan niet anders.

Wat ze ook in haar drinken hebben gedaan, het is nog lang niet uitgewerkt.

OZ, ZELFDE DAG ROND TWEE UUR 'S NACHTS,
 HET HUIS VAN FLIP,
 VINKENLAAN, NOORDWIJK, NL

Ook in Noordwijk zijn de straten verlaten, op een eenzame taxi, een Tesla met blauwe nummerborden, na. Oz parkeert in een zijstraat. Anders dan bij hen thuis loop je bij Flip zo de tuin in. Geen hek, geen poort, geen heg. Geen buitenlampen met sensoren aan de gevel.

Het huis, één verdieping, dakkapel in een schuin pannendak, is volkomen donker. De gordijnen boven aan de achterzijde, waar Flips slaapkamer zich bevindt, zijn gesloten.

Ook zonder sleutels kosten de sloten van de achterdeur Oz nauwelijks moeite.

Als een scharnier piept, houdt Oz even in. Doodse stilte. Voorzichtig sluit hij de deur achter zich.

Josie en de kinderen zijn niet hier, hij voelt het aan alles. De woonkamer is leeg. Tot nu toe koesterde hij de stille hoop Josie in een slaapzak op de bank aan te treffen. Ook hier knippen de storingslampjes op het modem.

Behoedzaam stapt hij de trap op. De logeerkamer is leeg. In de deuropening van de slaapkamer hoort hij Flips ademhaling. Aan de contouren van het dekbed te zien, is zijn zwager alleen. Op het nachtkastje ligt Flips iPhone.

Met drie snelle stappen is Oz bij het hoofdeinde van het bed. Hij legt zijn gehandschoende hand over Flips mond.

Flip weet niet wat hem overkomt. Hij heeft zijn ogen opengeperd boven de zwarte handschoen, zijn lichaam schokt en komt

letterlijk los van het matras. Wild, zijn eerste reflex, probeert hij overeind te komen, armen slaan in de lucht, benen schoppen tegen het dekbed.

Oz houdt hem in bedwang, Flips hoofd op het kussen. ‘Sst,’ fluistert hij. ‘Ik ben het.’ Hij buigt zich over hem heen, schijnt kort bij met een zaklamp. ‘Oz. Oké?’

Flip, zijn ogen nog altijd groot van schrik, stopt met tegenstrubbelen.

‘Oké?’

Als Flip knikt, heft Oz zijn hand.

‘Godsamme, Oz, wat...’

Oz, met de handschoen, smooit hem. ‘Sst. Zachtjes. Begrepen? Knipper met je ogen.’

Flip knippert met zijn ogen.

Oz laat hem los. ‘Stil.’ Hij loopt naar de badkamer, draait de kraan van de wasbak helemaal open.

Flip zit op de rand van het bed. Zijn haar in de war, zijn gezicht bleek.

‘Ik wilde je niet laten schrikken,’ zegt Oz zacht.

Flip schudt zijn hoofd. ‘Jezus.’ Hij knijpt met zijn vingers in zijn neusbrug.

‘Wanneer heb je Josie voor het laatst gesproken?’

Verschrikt: ‘Is er iets met Josie? Met de kinderen?’

‘Zachter.’

‘Godallemachtig.’ Flip staat op. In zijn onderbroek loopt hij naar de badkamer. In het voorbijgaan raken hun schouders elkaar. Oz hoort hem plassen, doortrekken. Als hij weer in de deur verschijnt, wijst hij op de lopende kraan. ‘Wat heeft dit te betekenen? Ik schrik me verdomme dood.’ Hij stapt de slaapkamer weer in, slaat met zijn hand op het lichtknopje. Het plafondlicht is fel.

Oz zet een stap, schakelt het weer uit.

‘Wat...’

‘Sst. Ze zijn weg,’ fluistert Oz.

‘Weg? Wat bedoel je, weg? Verdomme, wat...’

‘Zachter. Wanneer sprak je Josie voor het laatst, Flip?’

‘Weg?’

‘Weet jij waar ze kunnen zijn?’

‘Shit. Ik weet dat Josie niet blij was toen je niet bij Sems judo verscheen.’

‘Ik was in Amerika. Voor een belangrijke klant. Het liep uit.’

‘Niet voor de eerste keer, als ik het goed begrijp,’ bromt Flip.

‘Zei ze dat?’

‘En er was iets met een verdacht busje bij het schoolplein, dat later ook nog bij jullie in de straat stond? Ze maakte zich zorgen.’

‘Wanneer sprak je haar?’

Flip draait zich van hem af. ‘Hoe ben je trouwens binnengekomen?’

Oz pakt zijn bovenarm. ‘Wanneer sprak je haar?’

‘Met Josies sleutel natuurlijk,’ geeft Flip zelf antwoord. ‘Godsamme.’ Hij trekt zich los, haalt een hand door zijn haar, pakt zijn badjas van het haakje aan de deur.

‘Het is belangrijk, Flip. Wanneer sprak je haar voor het laatst?’

‘Wat moet dat met die kraan? Ben je bang dat we worden afge-luisterd?’ Zijn lippen, ogen, veranderen, het begin van een lach – maar één blik op Oz is genoeg om hem zijn vergissing te doen beseffen. ‘Wat doe je eigenlijk precies?’

‘Heeft dit daarmee te maken?’ vraagt Oz, feller dan hij zou willen. ‘Hebben jullie het daarover gehad?’

‘Ja, nee. Een tijd geleden hadden we het erover. Toen met *Dexter*.’

‘*Dexter*?’

‘*Dexter*, ja. Die televisieserie. Een politieman die ook serie-moordenaar is.’

‘Dacht Josie dat?’

Flip, met een zucht: ‘Nee, ik, nou goed, ik, haar grote broer. Natuurlijk dacht ik aan jou.’ Hij knoopt de ceintuur van zijn badjas dicht als ware het een wurgkoord. ‘Josie niet. Nooit twijfelt ze aan jou. Wat je ook doet. Wat je ook zegt. Waar je ook uit-hangt.’

Oz ziet hem de trap aflopen. Hij dwingt zichzelf twee keer diep in te ademen, beseft dat het geen zin heeft nu zijn kalmte te